

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Anonimus. Corupția uriașă, evidentă a sistemului judiciar contemporan: un exemplu tragic dar adevărat ce este vădit într-unul din statele așa-zis democratice ale Uniunii Europene (Franța) - București : Sapienia, 2021

Index

ISBN 978-973-7800-38-1

34

Copyright © 2021

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Sapienia

Tel.: 0722264594

Email: contact@edituraganesha.ro

Site: edituraganesha.ro

ANONIMUS

CORUPȚIA URIAȘĂ, EVIDENTĂ A SISTEMULUI JUDICIAR CONTEMPORAN

Un exemplu tragic dar adevărat ce este vădit într-unul
din statele așa-zis democratice ale Uniunii Europene
(Franța)

EDITURA SAPIENTIA
2021

Cuprins

Cuvânt înainte 5

PARTEA I

O prezentare generală a situației din justiție

Capitolul 1 / Revolta 13

Capitolul 2 / Judecătorul de comerț 37

Capitolul 3 / Să învingem pesimismul..... 49

PARTEA A II-A

Incompatibilitatea dintre judecător și francmason

Capitolul 1/ Influențe francmasonice..... 73

Capitolul 2 / Jurămintele incompatibile.....

Capitolul 3 / Dominique Charvet: o carieră edificatoare...117

PARTEA A III-A

Intolerabila asociere dintre justiție, abilitate
și corupție. Exemple concrete

Capitolul 1 / Afacerea „Vidéo Halles Films“ 133

Capitolul 2 / Judecătorul Jacques Jebaene 149

Capitolul 3 / Administratorul judiciar Gérard Philippot ..165

Capitolul 4 / Avocatul Jacques Chanson..... 173

Capitolul 5 / Uraganul care s-a abătut asupra

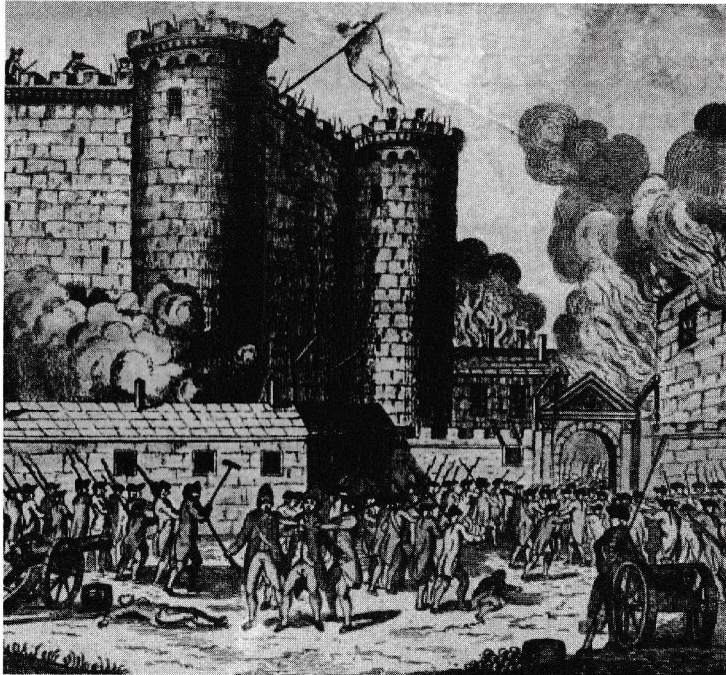
Tribunalului de Comerț din Paris..... 183

Capitolul 6 / Cum să cumperi o firmă la un preț bun?205

Capitolul 7 / Doi experți judiciari 231

Capitolul 8 / Ordinul Avocaților pus la respect 245

Glosar 257

Capitolul 1 REVOLTA

Ludovic al XVI-lea scria în jurnalul său la data de 14 iulie 1789: „Astăzi, nimic deosebit“. Era ziua în care cădea Bastilia, și totuși regele se plictisea. Desigur, această însemnare ce reflecta dezamăgirea regelui nu făcea referire decât la partida de vânătoare din ziua respectivă, însă ea arată totodată și indiferența monarhului în ceea ce privește foamea care-i chinuia supușii: o foame de pâine, dar și o foame de dreptate.

Populația activă a Franței secolului al XXI-lea suferă și ea de foame, iar această foame se referă iarăși la Justiție. Constanța acestei căutări de-a lungul secolelor ține oare de utopie sau de fatalitate? Desigur că nu ține nici de una, nici de alta; fără îndoială că exigența oamenilor în ceea ce privește noțiunea de dreptate s-a rafinat în timp, datorită experienței acumulate, datorită progresului intelectual, social și economic, dar mai ales datorită reflecțiilor îndelungate pe această temă, reflecții traduse în texte de lege și în coduri ce sunt fără încetare modificate și adaptate.

Legea nu greșește, însă legea nu poate fi aplicată decât în privința lucrurilor dezvăluite; ea pur și simplu nu poate modifica lucrurile ce sunt păstrate secrete sau care sunt ascunse. Astfel, linia de demarcație se află între ceea ce este public și ceea ce rămâne ocultat. Dușmanii democrației și egalității sunt obscuritatea, ocultul și secretul, în timp ce dușmanul ilegalității este transparența. Ne

referim aici la acea transparență care luptă cu obscuritatea, la acele dezvăluiri care luptă cu toate formele de disimulare a adevărului, la aducerea la lumina zilei a banilor negri, a banilor murdari, a intervențiilor, a pilelor, a clanurilor, a favoritismului.

Putem enumera acum, fără pretenția de a fi exhaustivi, câteva semne revelatoare ale ambiției și arivismului: rangurile exhibate pentru obținerea recunoașterii publice, afișajul decorațiilor chemate să îndreptățească pretenția la docilitate, căutarea și etalarea titlurilor care vor să confere distincție, acapararea posturilor de decizie, „fagocitoza“ posturilor cheie, cu alte cuvinte desemnarea selectivă și „corectă politic“ a anumitor magistrați în aceste posturi.

Nu intenționăm să generalizăm. Dorința unora de a încălca legile nu implică deloc faptul că sistemul juridic nu este bine organizat, ba dimpotrivă. Judecătorii sunt însă și ei ființe umane, cu defectele și slăbiciunile lor.

Republica nu a reușit să desacralizeze *funcția*. Puterea absolută a preoților de sub Vechiul Regim a fost înlocuită de puterea judecătorilor, singura autoritate născută din absolutismul Vechiului Regim care avea să reziste efectelor devastatoare, dar și înnoitoare, ale Revoluției franceze.

Judecătorii sunt moștenitorii oamenilor în robă din vechile parlamente. Ei le-au preluat semnele vestimentare exterioare, discriminarea între magistrați fiind astfel întreținută explicit, întocmai ca între clerul inferior și cel superior, prin purtarea robelor negre și a robelor roșii.

Într-adevăr, cum am putea altfel să justificăm persistența tradiției vestimentare în această profesie, dacă nu prin aceea că ea continuă să scoată în evidență și să

afișeze – prin purtarea purperei și a herminei – onoarea acordată, instituind o categorie de oameni și izolând-o într-un spațiu rezervat, un spațiu al celor care, odată înveșmântați în falsa strălucire a pasmanteriei lor, vor avea sentimentul că au fost scoși din condiția lor umană și că au fost propulsați la nivelul de simboluri esențiale?

Prin urmare, investiția pare să șteargă sau să eclipseze eventualele greșeli pe care astfel de oameni le-ar mai putea face; ea nu lasă loc decât unui credo revelat ce se impune oamenilor asemenea unor principii atotputernice – acelea care proclamă infailibilitatea și imparțialitatea judecătorilor, justificând astfel pretenția la un respect sistematic și credința în niște „rituri păgâne“ ce sunt traduse în spațiul public prin genuflexiuni și prin portul obligatoriu al capului plecat.

De pildă, un președinte al Camerei numărul 11 a Tribunalului de Comerț din Paris, cameră specializată în proceduri colective⁷, nu tolerează ca un justițiabil să se poată prezenta în fața sa cu o mână în buzunar. Acest personaj care, odată scos din veșmintele oficiale, se va întoarce în lumea sa obscură sau lângă vreo nevastă ursuză, începe deci să urle, fiind convins că roba îi dă dreptul să facă asta:

– *Scoateți-vă imediat mâna din buzunar!!!*

Omul respectiv, pus sub tutelă administrativă, umilit pentru că a dat greș *doar* din punct de vedere economic, a pierdut orice drept la respect și la demnitate, chiar dacă

⁷ Proceduri juridice ce vizează mai multe persoane fizice sau juridice; menționăm cu titlu de exemplu procedura colectivă a insolvenței sau procedura concedierilor colective.

în cazul de față căderea sa nu a fost decât consecința unei creații legislative artificiale.

Astfel se afirmă această autoritate, cu complicitatea tuturor – a judecătorilor, a mandatarilor și a personalului auxiliar din justiție. În aceste instituții, devenite adevărate locuri de cult păgân, demnitatea umană este prea adesea refuzată și lăsată să aștepte la intrare...

Puterea judecătorilor este într-un anumit sens urmașa puterii unei biserici care moare pentru că nu a știut să găsească un mesaj credibil și demn, un mesaj care să ia act de evoluția gândirii umane, de evoluția omului din secolul al XXI-lea. Insensibilă la evoluția moravurilor și la prezumția de nevinovăție prevăzută chiar în Constituție, puterea judiciară ar vrea în continuare să se sprijine pe principiile învechite ale păcatului imanent, ale pocăinței și ale dreptului la izbăvire prin iertare.

Ne temem astfel că judecătorul va deveni, printr-o lentă alunecare, reprezentantul unei „gărzi pretoriene“ izolate prin devoțiunea exclusivă față de o tradiție economică a principiului „fiecare să-și vadă numai de ograda lui“.

Conștientizarea necesității unei revolte intelectuale trece prin necesitatea atacării acestei forme pervertite și relictă a Vechiului Regim. Viitorul trebuie să se angajeze în reconsiderarea judecătorului în poziția sa firească, aceea a unui om uneori puternic, alteori fragil, câteodată obtuz, câteodată pătrunzător, așa cum este oricare alt cetățean.

Deși suntem de acord că, la fel ca în oricare alt domeniu, și aici se poate atinge uneori excelența, trebuie să înțelegem că și pentru judecător există riscul de a comite o eroare sau posibilitatea de a ceda unei influențe exterioare. Judecătorul nu este mai puțin supus greșelii, mai puțin vulnerabil, mai puțin expus decât poate fi

justițiabilul, și nici nu este obligatoriu un om mai puternic decât acesta, așa că nu vedem în ce privință ar putea fi ei fundamental diferiți.

În calitatea sa de servitor al statului, nu ne putem preface că ignorăm faptul că magistratul este înainte de toate un instrument al puterii politice și legislative, însă totodată el este și un *servitor* mai mult sau mai puțin zelos, după cum el aparține de tribunal sau de Parchet, cu alte cuvinte dacă își exercită funcția fiind așezat sau stând în picioare.⁸

Atunci când el este doar un servitor plin de obediță și de lașitate, se pot comite excese, un suprem exemplu în această direcție constituindu-l diatribele lătrătoare ale judecătorului nazist Roland Freisler⁹, asasinul Sophiei Scholl¹⁰, în timpul ultimelor zvâcniri ale celui de-al treilea

⁸ Joc de cuvinte în limba franceză; judecătorul este adesea numit *magistrat du siège* sau *magistrat assis* („magistrat așezat“), din cauză că *siège* înseamnă nu numai o instituție prezidențială, un sediu sau o reședință, dar și fotoliu sau șezut; acești magistrați își exercită funcția stând așezați; prin opoziție, procurorul de la Parchet mai este numit și *magistrat debout* („magistrat în picioare“).

⁹ Roland Freisler (1893-1945) este un jurist german care începând din august 1942 și până în momentul morții sale a ocupat funcția de președinte al tribunalului Volksgerichtshof („Tribunalul Poporului“), cea mai înaltă curte de justiție a statului național-socialist în ceea ce privește procesele penale politice. Este considerat responsabil pentru mii de condamnări la moarte pronunțate în procesele din ultimii trei ani de existență a regimului național-socialist. Cele mai celebre cazuri sunt cele ale membrilor grupului *Die Weiße Rose* („Trandafirul Alb“) și ale conspiratorilor care au participat la atentatul din 20 iulie 1944 împotriva lui Hitler.

¹⁰ O membră a grupului de rezistență „Trandafirul alb“, judecată, condamnată și executată în 1945, împreună cu fratele ei Hans.

Reich german. El tuna și fulgera, în monologuri pline de ură, împotriva acelor care îndrăzniseră, printr-un atentat disperat, să pună în pericol viața fűhrerului, insultându-i în fața unei săli înghețate de spaimă, negându-le dreptul de a trăi și chiar de a se apăra, trimițându-i sub uneltele de tortură ale călăului pentru ca nu cumva să moară prea repede. O bombă americană, veritabilă mână a lui Dumnezeu, a pus un providențial capăt vomelor sale isterice și ucigașe.¹¹

Numirea judecătorilor nu mai este desigur legată de apartenența la o anumită clasă. Cum se face totuși că până și în zilele noastre simplul fapt de a fi selecționat pentru a exercita această funcție trebuie să aibă ca efect apariția, în conștiința publicului și a magistraților, a unei mutații psihologice ce conferă unei funcții – pur și simplu umane – autoritatea unei clase superioare, a unui rang înalt?

Rațiunea ne cere să urmărim să privim dincolo de robă și să nu ne măsurăm respectul decât prin ceea ce constatăm la nivel de competență, cunoaștere, cumpătare, considerație față de justițiabil și simț al datoriei ce trebuie împlinite. Nimic de-acum înainte nu mai trebuie să ne deturneze de la acest adevăr de o evidentă banalitate – nici albastrul tapiseriilor regale din sălile de audiențe, tapiserii ce sunt brodate cu aur și pe care apar reprezentate florile de crin¹², nici albul bogatelor blănuri cu care magistrații sunt înveșmântați, nici roșul grelelor

¹¹ Aluzie la moartea lui Roland Freisler, considerată a fi avut loc în februarie 1945, sub ruinele tribunalului din Berlin, în timpul unui bombardament american.

¹² Floarea de crin stilizată, desenată cu galben sau cusută cu fir de aur pe fond albastru, este emblema specifică a regilor Franței.

stofe pe care ei le poartă cu scopul nemărturisit de a transcende evidenta lor condiție umană.

Mult hulita lege a anului 1985¹³

În contextul actual de îndoială ce subminează personalul judiciar, este urgent necesar ca legea privitoare la procedurile așa-zis „colective” – o lege care, deși nu foarte veche, a fost public și unanim criticată – să nu mai fie menținută împotriva intereselor celor pentru care ea ar fi trebuit în mod normal să fie creată.

François Colcomet, președintele comisiei parlamentare, constată că judecătorii consulari sunt la originea eșecului acestei legi: „Judecătorii consulari au blocat această reformă. Tribunalele de Comerț au fost înzestrate cu puteri superioare fără a se crea totodată posibilitatea ca, la nevoie, aceste puteri să poată fi contracarate.”

¹³ Este vorba de Legea nr. 85-98 din 25 ianuarie 1985 privitoare la redresarea și la lichidarea judiciară a agenților economici.

Este vorba nici mai mult nici mai puțin de a pune capăt unei derive ce a fost oficializată printr-un cadru legal, o eroare care lasă practic unora posibilitatea de a-și însuși bunul altuia într-o completă impunitate. Trebuie pus capăt unei spoliieri oficiale, legalizate și organizate, o spoliere ascunsă sub masca unei misiuni de autoritate publică, desfășurată sub privirea impasibilă a Parchetului și a judecătorilor profesioniști ce au prea mare încredere în justetea intrinsecă a legii, ei nepermițându-și să o critice din cauza unui legitim reflex de obediență sau, mai rău, din cauza ignoranței în domeniul practicii comerciale.

Această lege din 1985, promulgată sub guvernarea RPR¹⁴, departe de a răspunde obiectivelor sale de protecție a antreprizelor și de menținere a activității economice și a locurilor de muncă, a devenit în practică „zonă exclusivă” a unor magistrați, o zonă în care trierea și partajul activelor se face conform criteriilor de rentabilitate și profitabilitate pentru unii, sau de absență a oricărui interes financiar pentru alții.

Doar aceștia din urmă vor considera să aplice legea în mod corect, căci acolo unde nu există nimic de pierdut, interesul evident al auxiliarului și al judecătorului nu va fi altul decât acela de a încheia cât mai repede procesul, respectându-se legile și termenele.

Această lege acționează ca o plasă de prins pește. Este oare acceptabil să credem că legislatorul din 1985 nu era conștient, chiar din momentul promulgării, de imperfecțiunile ei? Putem să ne îndoim de acest lucru, știind că

¹⁴ „Le Rassemblement pour la République”, un partid politic francez înființat în 1976, înlocuit în 2002 cu „L’Union pour un mouvement populaire” (UMP).

unul dintre raportorii ei, deputat RPR, este responsabilul unui mare cabinet de avocatură specializat în afaceri comerciale, dosare de comerț și contracte comerciale. N-au fost astfel implicați încă de la început oameni care puteau să profite de pe urma acestei legi?

Ar fi trebuit să se impună condiția ca aceia care se ocupă cu promulgarea legilor să nu aibă niciun interes concret în direcția respectivă. Or, se pare că nu așa stau lucrurile atunci când un judecător tratează un subiect ce ține de propriul său fond de comerț. Ne putem cu greu imagina că el a putut să ia în timpul mandatului său o decizie contrară intereselor propriului cabinet, administrat de fratele său. De altminteri acest cabinet a cunoscut o expansiune atât de semnificativă încât acest judecător – ce era în același timp deputat, legislator, avocat și primar – l-a putut muta apoi în altă locație, nouă și somptuoasă.

Lege și șomaj

Legea din 1985 obligă administratorii judiciari să urmărească să găsească mijloacele de a garanta „protecția întreprinderii, menținerea activității și a locurilor de muncă”. Intenția este cât se poate de laudabilă, doar că ea pare să fie doar de fațadă.

În practică, rezultatul este chiar opusul a ceea ce s-a sperat. Orice închidere a unei societăți comerciale își are doza sa de disperare. Dacă legea ar fi fost aplicată în perfectă conformitate cu obiectivele sale, numeroase locuri de muncă ar fi fost salvate. Însă legislatorul, mai degrabă decât să demareze o reformă a unei legislații de-a dreptul criminale în materie de locuri de muncă, pare să fi optat pentru noi inițiative, cum ar fi reducerea numărului